

JASNY CÍL

James
Patterson

edice
KLOKAN

Copyright © 2016 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2021
This edition arranged with Kaplan/DeFiore. Rights
through Graal Literary Agency.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *Private Paris*
vydaného v roce 2016 nakladatelstvím Little, Brown and
Company
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-457-1

Pour La Ville Lumière

Prolog

SPREJER

---

18. ARRONDISSEMENT, PAŘÍŽ, 6. DUBEN, 12.30

Epée kráčet rychle po Rue Marcadet s taškou přes rameno pevně přitisknutou k boku, kapucí černé mikiny nasazenou a černobíle kostkovaným šátkem zvaným keřija omotaným kolem snědého krku.

Jeho jméno znamenalo ve francouzštině *meč* – přesněji řečeno souborový meč, za který se té noci také považoval.

Vyhlašuju tady válku, pomyslel si Epée. Meč označuje první bojiště.

V té zchátralé oblasti potkával takhle pozdě jen málo chodců a dával si pozor, aby se nepodíval na těch pár lidí, kteří ho minuli na chodníku kousek od křižovatky s Boulevardem Barbès. Obchody lemující obě strany bulváru byly tmavé, ale v oknech bytů nad nimi blikala světla. Někde plakalo děcko. Kdesi hrála středovýchodní hudba.

Epée se podíval na sever za islámské knihkupectví, krejčovství, kde se prodávala roucha, a výklad pobočky kurýrní služby FEZ Couriers. Byl přímo na místě, které si pamatoval ze svého průzkumu před týdnem.

Je dost velká, pomyslel si, a její pleť je bezchybná.

Vlastně je dokonalá. Lepší bych nenašel.

Když Epée viděl, že jsou chodníky na bloky daleko v každém směru prázdné, přetáhl si šátek přes spodní polovinu obličeje a rozběhl se ke svému cíli. Hned za zavřenými dveřmi mešity smykem zastavil, sáhl do tašky a vyndal dvě plechovky spreje.

S plechovkou v každé ruce postříkal zeď mešity širokými oblými pohyby, které začaly vysoko nad jeho hlavou a končily u špiček bot. Za pár vteřin byl hotový a cítil hořkosladkou extázi vyčerpaného umělce.

To graffiti navrhl sám, bylo krvavě rudé a stékaly z něj kapky barvy. Navzdory rozmáchlým, stylizovaným písmenům nebylo pochyb, co ten tag říká:

AB-16

V ulici směrem na jih nastartovalo auto. Reflektory se rozsvítily a našly Epéea, který zahodil spreje a rozběhl se jako vyplašený jelen.

Zařval motor. Zakvílely pneumatiky. Paprsky světlometů prořezávaly tmu. Zaječela siréna a scénu zahalilo blikající modré světlo.

Zkurvená pařížská policie to místo sledovala!

Epée se rozběhl šikmo přes bulvár, mezi dvěma zaparkovanými auty, na protější chodník. Sprejer byl neobyčejně rychlý, ale policejnímu autu při závodu na rovince nikdo neuteče.

Epée však neměl v úmysl pohybovat se rovně. Jako expert na parkour, francouzské umění běhu přes městské překážky, viděl všechno na ulici, vysoké i nízké, jako potenciálního spojence.

Policejní auto bylo skoro vedle něho. Další hlídkový vůz se vynořil na křižovatce ulice Barbès a Boulevardu Ornano. Řítilo se přímo na Epéea. Jeho pozoruhodný mozek vnímal úhly, vektory a sbíhající se rychlosti, jako by to byly údaje na cloně pilota stíhačky.

Neoznačené auto za ním se mu nyní objevilo v periferním vidění. Epée ostře odbočil z chodníku k jeho přednímu nárazníku. Vyskočil hladce, ladně, ale s naprostým soustředěním a přesností. Pneumatiky zapískaly.

Sprejerovy gumové podrážky našly nárazník. Pokrčil nohy a odrazil se. Ten pohyb ho vrhl dopředu do vzduchu, sbaleného jako závodního lyžaře při skoku.

Epée přistál hrudí dopředu, nohy mu tepaly v dokonalém tempu se setrvačností, kterou vytvořil, ale vůbec se nepokusil uprchnout. Rozběhl se proti příjíždějícímu autu, jako by s ním soutěžil, kdo uhne první, zatímco mu mozek pracoval na plné obrátky. Srazili by člověka za sprejování? Nepředpokládal to. Ale stávaly se i divnější věci.

A divnější se věci se opravdu staly. Místo aby policista šlápl na brzdu, zrychlil. Epée slyšel, jak se auto za ním také rychle přibližuje, jako by ho chtěli zasáhnout zepředu i zezadu, přerazit ho v půli.

Epée vyskočil do vzduchu jako trojskokan. Jeho levá noha se odrazila od kapoty příjíždějícího vozu, pravá škrtila o blížící modrý maják a obě ztlumily dopad zlomek vteřiny předtím, než se obě policejní auta čelně srazila přímo za ním.

Epée předvedl únik elegantní jako baletní sólo, ale neriskoval a sprintoval ještě několik bloků, než zpomalil v tiché ulici.

Uprostřed bloku spatřil zaparkované zbrusu nové bílé BMW, uviděl, že je ulice opuštěná, a využil příležitosti, aby nastříkal na jeho kapotu ten samý krvavě rudý tag.

AB-16

Dva jsou hotové, pomyslel si Meč, když vyrazil dál. Zbývá jenom čtyřicet osm.

Část jedna

DUBEN V PAŘÍŽI

Kapitola 1

1. ARRONDISSEMENT, 6. DUBEN, 15.30

„Tajemství, jak porozumět Pařížanům, Jacku, je pochopit, že jsou takřka pravým opakem lidí z Los Angeles,“ řekl chlap jako hora sedící naproti mně. „V L. A. vychovávají rodiče děti tak, aby byly optimistické, plné života, přátelské. Lidé vyrůstající v Paříži se naopak učí hodnotě melancholie a neochvějně víry v nevyhnutelnost utrpení. Proto mají pověst hrubiánů. Chovají se tak proto, aby ses cítil stejně nespůj jako oni, a jsou upřímně přesvědčení, že ti tím prokazují službu.“

Bylo pozdní odpoledne teplého, nádherného jarního dne ve francouzském hlavním městě a Louis Langlois a já jsme seděli před Taverne Henri IV v hotelu Place Dauphine a dopíjeli každou druhou sklenici skvělého bordeaux.

Usmál jsem se a řekl: „Tak zlé to být nemůže.“

Louis pobaveně potřásl hlavou a řekl: „Faktem je, že kdo se v Paříži dobře baví, směje se a celkově si užívá život, je považován za skrytého šílence nebo aspoň za návštěvníka z nějakého podřadného místa, což je kdekoliv mimo hranice města.“

„No tak,“ řekl jsem už se smíchem. „Lidé se taky zdají být upřímně milí. Dokonce i číšníci jsou zatím skvělí.“

Přezíravě mávl rukou a řekl: „Vypadají mile, protože jim konečně došlo, že Paříž je turistická destinace číslo jedna na světě a že turismus přináší do města nejvíc peněz. Zároveň vědí, že jsi turista z Ameriky – země absurdně obézních, absurdně bohatých a absurdně hloupých – a doufají, že jim dáš

absurdně velké spropitné. Musíš mi věřit, Jacku. Hluboko ve svém nitru se Pařížané ze života neradují a dráždí je, když někdo vypadá příliš šťastně.“

Skepticky jsem zvedl obočí.

„Nevěříš mi?“ zeptal se. „Tak se dívej.“

Louis zaklonil hlavu a začal řvát smíchy. Zdálo se, že ho smích zcela ovládl a otřásal mu celým tělem, jako by ho pevně popadl za ramena.

K mému překvapení a pobavení na něho obsluha okolo nás a dokonce i servírka, která nám právě přinesla víno, teď pokukovala úkosem. To Louise jen povzbudilo, začal výt a plácát se po stehnech tak silně, až mu z očí stékaly na tváře slzy. Neudržel jsem se a také se rozesmál. Lidé v našem okolí teď neskrývaně zírali nebo krčili nosy, jako bychom utekli z blázince.

Nakonec se Louis uklidnil, otřel si slzy, a když se restaurace vrátila k normálu, zamumlal: „Co jsem ti říkal? Tohle – smích – mnohokrát používám na to, abych vyvedl podezřelé z míry. Pro obyvatele Paříže musí být policista, který vidí ve všem humor, šílený. Musí být nebezpečný a je záhodno se ho obávat.“

Zvedl jsem ruce na znamení, že se vzdávám. „Je to tvoje město, Louisi.“

„Moje adoptované město,“ upřesnil a zvedl prst. „Za svoje ho nepovažuju, ale dobře mu rozumím.“

Před třiceti lety opustil Louis svůj domov v Nice na jihu Francie a nastoupil k Francouzské národní policii. Jeho mimořádná emocionální inteligence, pochopení francouzské povahy a neortodoxní vyšetřovací instinkt ho v Paříži rychle vynesly na místo v La Crim, elitní vyšetřovací složce, podobné oddělení pro zvláštní případy u newyorské a losangeleské policie.

Louis sloužil v La Crim se skvělými výsledky už devěta-
dvacet let. Den před jeho odchodem do výslužby jsem mu

nabídl práci s trojnásobným platem. Teď vedl pařížskou pobočku Private, celosvětové bezpečnostní a vyšetřovací agenturu, kterou jsem založil a vlastnil.

Uslyšíte lidi mluvit o Private jako o „Pinkertonech jednadvacátého století“. Nevím, jestli si takovou chválu zasloužíme, ale je to lichotivé a ta pověst nám za posledních několik let pomohla skokově vyrůst zvláště v zámoří, což mě přinutilo cestovat mnohem víc, než bych si přál.

Několik dní jsem strávil na návštěvě v berlínské pobočce a do Paříže jsem dorazil předchozího večera. Po sérii schůzek s místním personálem, které jsem absolvoval během dne, Louis navrhl, abychom si zašli na pár drinků a pak na dobrou večeři. Ten skvělý nápad nás přivedl do jedné z jeho oblíbených restaurací, kde mi začal vysvětlovat složité záhady Paříže, místních obyvatel a jejich způsobu myšlení.

Než Louis stačil změnit téma, zazvonil mu mobil. Zamračil se a řekl: „Žádal jsem je, aby mi nevolali, když to nebude důležité.“

„Jen klid,“ řekl jsem a znovu se napil vína.

I kdyby Pařížané nebyli spokojení, já byl. Louis Langlois byl zábavný chlap a Paříž byla stále jedním z nekrásnějších měst na světě, plná zajímavých a někdy šokujících lidí, umění a jídla. Za hodinu nebo dvě si určitě pochutnám na skvělém jídle a nejspíš se nasměju mnohem víc. Život vypadal v dohledné budoucnosti velmi lákavě.

A náhle jsem měl utrum.

Louis si poslechl telefon, přikývl a řekl: „Samozřejmě že si vás pamatuju, monsieur Wilkerson. Jak vám může být Private Paříž nápomocno?“

Wilkerson? Jediný Wilkerson, kterého jsem znal, byl klient žijící v Malibu.

„Sherman Wilkerson?“ pronesl jsem potichu.

Louis přikývl a řekl do mobilu: „Nechtěl byste si raději promluvit s Jackem Morganem? Sedí přede mnou.“

Podal mi telefon. Se Shermanem Wilkersonem jsem mluvil naposledy takhle nečekaně, když se na pláži pod jeho domem našly čtyři mrtvoly.

Přiznávám, že jsem neutajil nervozitu v hlase, když jsem řekl: „Shermane?“

„Co děláte v Paříži, Jacku?“ otázal se Wilkerson.

„Jsem na návštěvě u jedné ze svých nejrychleji rostoucích poboček.“

Sherman Wilkerson byl prakticky uvažující stavař, který vybudoval divoce úspěšnou společnost na průmyslový design. Díky své povaze si dokázal poradit s fakty a měl sklon zlehčovat dramatické situace. Proto mě překvapilo, když třesoucím se hlasem řekl: „Možná bůh přece jenom existuje.“

„Máte problém v Paříži?“ zeptal jsem se.

„Jde o moji jedinou vnučku Kimberly. Kimberly Kopchinskou,“ odpověděl Wilkerson. „Právě jsem s ní domluvil po telefonu – první hovor po více než dvou letech. Bydlí v bytě poblíž Paříže a říká, že ji pronásledují drogoví dealeri, snaží se ji zabít. Zněla vyděšeně a prosila mě, abych poslal někoho, kdo by ji ochránil. Potom se spojení přerušilo a teď se jí nemůžu dovolat. Nemohl byste se zajet podívat, jestli je v pořádku? Mám adresu.“

„Samozřejmě,“ řekl jsem a dal Louisovi znamení, aby zaplatil účet. „Jak ji najdu?“

Wilkerson mi přečetl adresu.

Napsal jsem jí a řekl: „Mohl byste mi poslat na mobil fotografii? A něco mi o ní povědět? Studuje na vysoké? Podniká?“

Louis položil na stůl hotovost a během dlouhé pauzy mi ukázal zvednutý palec.

„Shermane?“ řekl jsem a vstal. „Jste tam?“

„Upřímně netuším, co Kim v posledních dvou letech dělala, a o jejím životě v posledních pěti letech vím je-

nom málo,“ přiznal Wilkerson, zatímco jsme vycházeli z restaurace a Louis volal auto. „Její rodiče – moje dcera Pam a její manžel Tim – zemřeli při nehodě na lodi před šesti lety.“

„Pamatuju si, že jste se mi o tom zmínil,“ řekl jsem. „Smutné.“

„Velice. Když se to stalo, byla Kim v posledním ročníku Univerzity jižní Kalifornie a vrátila se z prvního ročníku ve Francii. Byl zdrcená stejně jako my. Abych to zkrátil, zdědila spoustu peněz spolu se svěřenským fondem a zdivočela. Sotva se jí podařilo absolvovat. Po promoci se hned vrátila do Francie. Víím, že nějakou dobu pracovala pro organizátory filmového festivalu v Cannes. Snažili jsme se zůstat v kontaktu, ale komunikovala s námi stále méně. Před dneškem poslala vánoční přání z Monaka, a ještě předtím kondolenci, když mi umřela manželka.“

Auto přijelo. Louis otevřel dveře a já nastoupil se slovy: „Jen klid, Shermane. Už jsme na cestě.“

„Díky, Jacku. Zavoláte, až budete s ní?“

„Zavolám.“

„Ochraňte ji, Jacku. Prosím vás,“ řekl Wilkerson. „Je moje jediné vnouče – vlastně můj jediný žijící příbuzný.“

„Nemáte se čeho bát,“ ujistil jsem ho a zavěsil.

Když jsem seznámil Louise s obsahem rozhovoru, podal jsem mu adresu napsanou na ubrousku.

„Víš, kde to je?“

Louis si nasadil brýle na čtení, prostudoval ji a nosní dírky se mu rozšířily, jak by ucítil něco páchnoucího. Potom ke mně vzhledl a s napětím v hlase řekl: „Když si ve francouzském slovníku vyhledáš slova *problémy* a *nebezpečí*, najdeš fotku tohoto místa.“

Kapitola 2

PANTIN, SEVEROVÝCHODNÍ PŘEDMĚSTÍ PAŘÍŽE, 15.45

Jak mám dokázat, abys hořel?

Jak mám dokázat, abys ožil jako tvor z pekelného ohně?

Tato otázka zaměstnávala ženu stojící na lešení v bývalé tkalcovně plátna u Canal de l'Ourcq, zatímco se nepřítomně hladila po dlouhém copu z mahagonových vlasů a prohlížela si obrovskou kostru.

Bylo jí kolem pětatřiceti, měla tmavou pleť, pronikavé cínově šedé oči a na sobě šaty, které vůbec neladily s její exotickou krásou: černé pracovní boty s okovanými špičkami, oboustranné plátěné kalhoty s nýty, ohnivzdornou kápi a zásteru přes silnou džínovou košili.

Odvrátila se od kostry, pořád bez nápadu, jak to celé bude fungovat, a hledala odpovědi mezi různými materiály, které koupila nebo posbírala na skládkách a dopravila do budovy. V posledních dvou měsících nashromáždila dvě tuny šestimetrových betonářských výztuží. Během velké přestavby dálnice na Reims získala kusy otlučného ocelového potrubí z kanalizace. A měla hromadu kusů plechu, traverz a pokovených trubek ze šrotovišť po celé severní Francii.

Ty mohutné ocelové sloupy pocházely ze staré opravy motorů v Orléansu. Už stály, všechny ukotvené v betonové podlaze. Traverzy byly už zvednuté a přivařené tak, aby vytvářely kostku s otevřenými stěnami, dvanáct metrů dlouhou, sedm a půl metru širokou a devět metrů vysokou. Co se týkalo konstrukce, byla všechna těžká práce hotová. Nad-

stavba sochy už stála. A jí už se v hlavě rýsovaly nejasné obrysy toho, co přijde –

„Hajo!“ zavolal mužský hlas.

Haja se polekaně rozhlédla a uviděla, jak dveřmi v koutě vstoupil drsný chlap ke čtyřicítce. Silný krk, bronzová pleť, krátké černé vlasy. Nesl sportovní tašku a na sobě měl teplákovou soupravu. Na krku mu visely tretry.

„Tady nahoře, Émile,“ zavolala.

Émile Sauvage ji uviděl a řekl: „Nepřijdeš pozdě na schůzku?“

„Henry bude mít čas až v devět,“ odpověděla. „Mám spoustu času.“

„Pošleš textovku, až budeš uvnitř?“

„Pamatuju si plán,“ řekla.

„Uvidíme se tam.“

„Těším se na to, *chéri*,“ řekla „Konečně AB-16.“

Sauvage se usmál. „AB-16, po takové době.“

Haja mu poslala polibek a dívala se, jak vychází ze dveří. Uslyšela zacvaknout západku, pak se obrátila zpátky ke kostře.

Jak se na ni dívala z jiného úhlu, ucítila náhlou silnou inspiraci, uviděla, jak by mohla zahájit tvůrčí proces. S horečným chvatem slezla Haja z lešení. Popadla těžké štípačky na železo a ucvakla několik kusů armovacího drátu. Položila je na podlahu vedle nejbližšího sloupu a pak přivezla vozík se svářecími lahvemi, hadicí a hořákem.

Nasadila si přilbu a štít, vzala hořák a zapalovač, potom pustila kyslík a acetylen a zažehla syčící směs. Plamen jí i přes kouřové sklo osnil svým jasem.

Dokážu tě vysochat, pomyslela si. Dokážu tě stvořit ze starého železa.

Ale jak dokážu, abys plál jako tenhle hořák?

Jak vytvořím apokalyptickou vizi, na kterou Francie nikdy nezapomene?

Kapitola 3

MONTFERMEIL, VÝCHODNÍ PŘEDMĚSTÍ PAŘÍŽE, 16.45

Krátce po rozhovoru se Shermanem Wilkersonem jsme Louis a já zamířili z Paříže na východ v modrých pracovních kombinézách nesoucích logo neexistující instalátérské firmy. Louis řídil elektromobil Mia, který vypadal jako obytný minivan, jenom mnohem menší. Na bočních stěnách a zadních dveřích malé dodávky bylo namalované stejné firmní logo.

Louis mi vysvětlil, že ten převlek za instalatéra často používá při sledovačkách, ale toho večera nám pomůže přežít.

„Oblasti okolo lesa Bondy byly vždycky proslulé chudobou, zločinností a násilím,“ vysvětlil. „Četl jsi *Les Misérables*?“

„Před lety,“ odpověděl jsem. „Ale v poslední době jsem viděl film.“

„Dobře,“ řekl. „Pamatuješ si tu scénu, kde se Jean Valjean seznámí s Cosette nabírající vodu? Hostinec, kde Thénardierovi olupovali své zákazníky? To všechno se odehrálo v Montfermeilu. Dneska to tam samozřejmě vypadá jinak, ale temný duch toho místa přetrvává. Montfermeil je něco jako byl v devatenáctém století váš Bronx nebo v devadesátých letech jižní centrální Los Angeles: velká nezaměstnanost, vysoká zločinnost a spousta gangů, drogových dealerů a násilí. Přidej k tomu nespokojené muslimy a mladou populaci přistěhovalců a budeš stejně jako já kroutit hlavou nad tím, proč si mademoiselle Kopchinská našla útočiště v Les Bosquets – jedním z nejhorších sídlišť ve Francii.“

Pokrčil jsem rameny. „Počítám, že to zjistíme. Víš jistě, že jít tam jako instalatéři je dobrý nápad?“

„*Bien sûr*. Každý někdy v nouzi potřebuje instalatéra. *Non?* Instalatéři mohou přicházet a odcházet v jakoukoliv hodinu a nikdo si nepomyslí nic jiného, než že se nějakému chudákovi ucpal záchod. A instalatéry nikdo neobtěžuje dokonce ani na místech jako Les Bosquets. Proč to? Protože instalatéry potřebují všichni! Když někdo okrade instalatéra, ostatní se tam začnou bát jezdit, a to nikdo nechce. Dokonce ani tam.“

„Tohle by nám ve Státech neprošlo,“ řekl jsem a ukázal na kombinézu. „Lidi by poznali, že nejsme instalatéři.“

Zdálo se, že to Louise zaujalo. „A jak?“

„Takovou kombinézu by žádný instalatér nenosil. Kdyby ano, nemohli by ukazovat škvíru mezi půlkami, a to ve Státech musejí.“

Louis se na mě překvapeně podíval a pak se zasmál: „To je pravda?“

„Ne.“

Zabzučel mobil, aby mě upozornil na zprávu. Byla od Shermana Wilkersona a obsahovala fotografii pohledné mladé ženy se smutnými očima, sedící u baru. Na červené jsem ji ukázal Langloisovi a řekl: „To je nejnovější fotka Kimberly, kterou Sherman má. Píše tady, že je nejmíň čtyři roky stará.“

„Popravdě mě moc nebaví dělat chůvu,“ poznamenal Langlois.

„Ani mě ne,“ souhlasil jsem a vrátil mobil do kapsy. „Ale když klient jako Sherman požádá Private, aby dohlédla na jeho vnučku, tak neodmítneme.“

Dvacet minut nato a necelých dvacet kilometrů daleko od elegantních ulic a noblesních parků pařížského centra jsme vstoupili do odděleného světa. Z okna dodávky ta oblast nevypadala tak špatně. Velkými shluky šedých, uniformních,

státem postavených paneláků mi trochu připomínala Východní Berlín – rozpadající se komunistickou představu ideálního bydlení.

Pak se začala objevovat graffiti. Častým tématem bylo „Poldové, naserte si“ v mnoha variacích. Viděl jsem i hodně vyobrazení mužů bez tváří, v černých kápích, s plameny namalovanými za sebou a arabskými nápisy nahoře.

„Na tomhle sídlišti se před lety taky odehrávaly ty nepokoje?“ zeptal jsem se.

„Ty v Les Bosquets patřily k nejhorším,“ potvrdil Louis. „A je to domov drsného gangu, který vybírá za cíl turisty cestující z De Gaulleova letiště do Paříže. Před pár měsíci postavili na koleje auto, aby zastavili vlak vezoucí více než stovku japonských návštěvníků. Potom vnikli dovnitř a všechny oloupili pod pohrůzkou zbraní.“

„Bezostyšné.“

„Ano, ale má to své důvody,“ odpověděl Louis. „V šedesátých a sedmdesátých letech, když Francie ekonomicky vzkvétala, jsme potřebovali pracovní síly, tak otevřeli hranice každému, kdo se chtěl přistěhovat z bývalých francouzských kolonií. Postavili sídliště, a když šla o generaci později ekonomika do kytěk, přistěhovalci tady zůstali a měli děti, spoustu dětí. Padesáti procentům místní populace je pod pětadvacet. A nemůžou najít práci. Takže žijí ve strašných podmínkách bez naděje na zlepšení. Je to recept na katastrofu pro všechny zúčastněné.“

„Nemůžou se odsud dostat za pomoci vzdělání?“ otázal jsem se.

Louis mi pohrozil prstem a řekl: „Zase uvažuješ jako Američan, Jacku. Ve Francii je to jiné. Tady máme osvědčené cesty vedoucí k moci – ty správné školy, správné přátele – a tyhle cesty jsou pro přistěhovalce uzavřené. A co hůř, v těchhle oblastech nejzdí městská hromadná doprava. Bez auta se nikam nedostaneš. Jsi v pasti. Dostaneš vztek, vybuchneš.“

Louis ukázal bradou k čelnímu sklu. „Tady je to. Les Bosquets.“

Sídlíště sestávalo z osmi chátrajících obytných věžáků. Z oken visely šňůry na prádlo a vykláněli se z nich přistěhovalci všeho věku a barvy kůže. Louis odbočil do Avenue Clichy-sous-Bois.

Otevřel přihrádku na rukavice, vyndal Glock 19 a podal mi ho.

„Tady ve Francii mi neplatí zbrojní pas,“ připomněl jsem mu.

„Stejně tak nemáš výuční list instalatéra,“ řekl Louis. „Strč si ji do kapsy a nech mluvit mě.“

Těžko se hádat s člověkem, který zná svůj rajón stejně dobře jako Louis. Rozhodl jsem se dát na jeho úsudek a přikývl jsem. Vystoupili jsme a vzali si z nákladového prostoru přepravky s nářadím a baterky. Muži na druhé straně ulice si nás pátravě prohlédli, ale dál si nás nevšímali.

„Vidíš?“ zamumlal Louis, když jsme kráčeli po chodníku na sever do sídlíště. „Všichni nás potřebují, i když neukazujeme škvíry mezi půlkami.“

Kapitola 4

7. ARRONDISSEMENT, 17.00

Mlynář, vazač, útoková spojka, vazači i křídla byli všichni v mlýnu, když se k nim přidal osmý muž a bitva začala.

Na hřišti ve stínu Eiffelovy věže sebrala mlýnová spojka rugbyový míč a nahrála ho útokové spojce, která sprintovala jako šílená ven z obranného seskupení pronásledovaná